

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Ludka Pilného ve věci

žalobkyně: **D.K.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Tiborem Stano
sídlem Husovo náměstí 529/6, 390 02 Tábor

proti
žalovanému: **SBS DŘEVOSTAVBY, s.r.o.**, IČO 25721283
Francouzská 55/52, 101 00 Praha 10
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Kocourkem
sídlem Václavské náměstí 56, 110 00 Praha 1

o bezplatné odstranění vad,

k odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 31. 3. 2022, č. j. 16 C 195/2011 – 1001, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 5. 2022, č. j. 16 C 195/2011 - 1023,

takto:

Usnesení soudu I. stupně ze dne 31. 3. 2022 ve znění opravného usnesení ze dne 5. 5. 2022 se **mění** tak, že částečné zpětvzetí žaloby ze dne 10. 11. 2021 **není účinné**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením ze dne 31. 3. 2022 soud I. stupně zastavil řízení ohledně výroku II/, kterým měla být žalovanému uložena povinnost. Opravným usnesením ze dne 5. 5. 2022 (dále jen „opravné usnesení“), soud I. stupně opravil výrok usnesení 16 C 195/2011 – 1001, ze dne 31. 3. 2022, takto:

*Soud částečně zastavuje řízení ohledně výroku II/, kterým měla být žalovanému uložena povinnost **bezplatně odstranit vady díla, a to estetické vady na dřevěném obložení štítů stavby** budovy č. p. xxx - rodinný dům, která je součástí parcely st. xxx - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 194 m², v obci xxx a katastrální území xxx u xxx, zapsaného na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště xxx, spočívající v rozdílném barevném odstínu a v použití méně kvalitního spojovacího materiálu - hřebů a v jejich poškození požítkované svrchní vrstvy zatloukáním, a to výměnou korodujícího spojovacího materiálu za nerezový a odstraněním neestetických šmouh na dřevě fasády novým obložení nebo hloubkovým zbrúšením a poté sjednocením nátěru s okolními částmi štítu, do 30 dnů od právní moci rozsudku.*

2. Takto rozhodl soud I. stupně o návrhu žalobkyně ze dne 10. 11. 2021, který byl soudu I. stupně doručen dne 11. 11. 2021, jímž vzala částečně zpět svou žalobu ohledně výroku II/ rozsudku soudu I. stupně ze dne 7. 3. 2019, č. j. 16 C 195/2011-750, neboť podle tvrzení žalobkyně žalovaný estetické vady na štítu odstranil dne 2. 1. 2019 a 3. 11. 2019 (k tomu srov. č. l. 896 a 897 spisu). K výzvě soudu I. stupně ze dne 6. 12. 2021, zda žalovaný souhlasí s částečným zpětvzetím žaloby (k tomu srov. č. l. 929 spisu), sdělil žalovaný, že se zpětvzetím žaloby nesouhlasí (k tomu srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

Podání žalovaného ze dne 28. 1. 2022 na č. l. 940 až 946 spisu). Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu vydané v předmětné věci dne 26. 5. 2021, pod č. j. 32 Cdo 3915/2019 – 865 (dále též „rozhodnutí Nejvyššího soudu“), a ve vztahu k estetickým vadám díla dovodil, že Nejvyšší soud uložil v rámci svého zrušovacího rozhodnutí soudu I. stupně povinnost projednat a posoudit tento nárok žalobkyně i s ohledem ke vznesené námitce promlčení. Akcentoval, že soud I. stupně by měl rozhodnout o neúčinnosti zpětvzetí ve smyslu § 96 odst. 6 o. s. ř.

3. Soud I. stupně nepřisvědčil argumentaci žalovaného a o částečném zastavení řízení rozhodl podle § 96 odst. 2 o. s. ř., s tím, že je dané v zájmu rychlosti a hospodárnosti řízení, přičemž poukázal na délku vedeného řízení a potřebu rozhodnout alespoň o jednom nároku. Současně konstatoval, že po provedeném dokazování dospěl k závěru, že vada na štítu nebyla uplatněna včas, tedy v záruční tříleté lhůtě a nárok žalobkyně na opravu západního štítu byl promlčen. Jakkoli soud I. stupně nerozhodoval o nákladech řízení, tak avizoval, že by se na věc aplikovaly principy podle § 146 odst. 2 o. s. ř.
4. Proti usnesení soudu I. stupně, ve znění opravného usnesení, podal žalovaný odvolání. Odvolací soud v této souvislosti uvádí, že žalovaný podal opravný prostředek do usnesení soudu I. stupně, i do opravného usnesení samostatně. Protože je argumentace žalovaného v obou podáních identická, je níže uvedené shrnutí jeho obsahu poplatné oběma podaným odvoláním.
5. Žalovaný namítl existenci odvolacích důvodů podle § 205 odst. 2 písm. b) a g) o. s. ř., když soud I. stupně nepřihlédl ke skutečnostem tvrzeným ze strany žalovaného a rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Akcentoval, že svým podáním ze dne 18. 1. 2022 (správně 28. 1. 2022, pozn. odvolacího soudu) zcela explicitně vyjádřil nesouhlas s částečným zpětvzetím, když odkázal na recentní judikaturu, ustanovení § 96 odst. 6 o. s. ř. a opětovně citoval rozhodnutí Nejvyššího soudu a povinnost uloženou soudu I. stupně, tedy řádně posoudit otázku včasnosti uplatněné reklamace. Povinnost adresovaná Nejvyšším soudem soudu I. stupně byla určena jasně, avšak soud I. stupně si ulehčil práci tím, že řízení ohledně nároku specifikovaném ve výroku II/ zastavil s odkazem na částečné zpětvzetí žaloby a tedy absenci důvodnosti nároku. Předmětný závěr označil žalovaný za zcela lichý a rozporný s uloženými povinnostmi Nejvyšším soudem, ale též se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 3657/19, a to přestože žalovaný na tento nálezn soud I. stupně ve svém podání ze dne 18. 1. 2022 upozornil.
6. Žalovaný upozornil, že částečným zpětvzetím žaloby ohledně výroku II/ důvodnost nároku neodpadla; naopak, ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu v případě úspěchu dovolání žalovaného (což je posuzovaný případ), kdy Nejvyšší soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku II/ zrušil, přičemž v mezidobí již na základě pravomocného soudního rozhodnutí žalovaný žalobkyni ve smyslu výroku II/ plnil, je rozhodnutí o nedůvodnosti nároku žalobkyně týkajícího se dřevěného obložení štítu domu zcela zásadní a určující. Soud I. stupně dospěl k závěru, že nárok žalobkyně dán nebyl, nebyla proto dána ani povinnost žalovaného provést opravu ve smyslu výroku II/ rozsudku soudu I. stupně ze dne 7. 3. 2019, č. j. 16 C 195/2011 – 750. Navíc soud I. stupně označil nárok na opravu západního štítu za pozdě uplatněný. Žalovaný akcentoval, že postup soudu I. stupně měl být veden v intencích § 96 odst. 6 o. s. ř. a částečné zpětvzetí žaloby mělo být shledáno neúčinným. Navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a částečné zpětvzetí označil za neúčinné a zamítl žalobu v plném rozsahu. Žalovaný též popsal opravu štítu, která proběhla ve dnech 1. a 2. 11. 2019 a to, v jakém rozsahu a v důsledku jakého nátlaku byla provedena oprava štítu následně.
7. Žalobkyně se k odvolání žalovaného nevyjádřila.

8. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř. správnost napadeného usnesení, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Jednání nebylo třeba nařizovat /§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř./ . Poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné a je na místě napadené usnesení změnit postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.
9. Z obsahu spisu se mimo jiné podává, že ve věci bylo naposledy rozhodnuto dne 7. 3. 2019, rozsudkem soudu I. stupně pod č. j. 16 C 195/2011 – 750, kterým bylo žalovanému uloženo odstranit vady díla (stavby) způsobem uvedeným ve výroku I/, dále mu bylo uloženo odstranit estetické vady na dřevěném obložení štítů stavby způsobem uvedeným ve výroku II/, současně bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 74 958,27 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce (výrokem III/) a o jeho povinnosti nahradit náklady řízení státu ve výši 83 006,36 Kč (výrokem IV/). Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2019, č. j. 62 Co 154/2019 – 815, ve spojení s opravným usnesením ze dne 11. 9. 2019, č. j. 62 Co 154/2019 – 822, byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen ve výrocích I/ až III/, byl změněn ve výroku IV/ o náhradě nákladů řízení státu a žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení. Rozhodnutí nabyla právní moci dne 7. 10. 2019. K dovolání žalovaného byly oba tyto rozsudky soudů zrušeny a věc byla vrácena se závazným právním názorem a instrukcemi soudu I. stupně k dalšímu řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 32 Cdo 3915/2019 – 865). Podáním ze dne 10. 11. 2021 doručeným soudem I. stupně dne 11. 11. 2021 vzala žalobkyně žalobu částečně zpět ve vztahu k výroku II/původního rozsudku soudu I. stupně ze dne 7. 3. 2019, č. j. 16 C 195/2011 – 750 s tím, že dne 2. 1. 2019 a 3. 11. 2019 byly uvedené estetické vady odstraněny. K výzvě soudu I. stupně, zda souhlasí s částečným zpětvzetím, žalovaný svým podáním ze dne 28. 1. 2022 vyjádřil nesouhlas s částečným zastavením řízení. V návaznosti na dané vydal soud napadené usnesení a následně opravné usnesení.
10. Podle § 96 odst. 6 o. s. ř. *byl-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až po té, co rozhodnutí odvolacího soudu, případně též soudu prvního stupně, o věci bylo dovolacím soudem zrušeno, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné, jestliže důvodem pro zpětvzetí návrhu byla skutečnost, která nastala v době, kdy trvaly účinky zrušeného rozhodnutí.* Tento odstavec byl do ustanovení § 96 připojen novelou občanského soudního řádu provedenou zákonem č. 296/2017 Sb. účinnou od 30. 9. 2017, přičemž reaguje na situaci, kdy dovolací soud v řízení o mimořádném opravném prostředku zruší již pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu nebo i soudu I. Již pravomocně skončené řízení tak "obživne" a v takto obživlém řízení by mohl vzít žalobce rovněž žalobu zpět. Vyplývá z něj, že soud I. stupně rozhodne o neúčinnosti zpětvzetí: je-li důvodem pro zpětvzetí skutečnost, která nastala až v době, kdy byla později zrušená rozhodnutí v právní moci - tedy od okamžiku právní moci rozhodnutí odvolacího soudu do kasačního rozhodnutí dovolacího soudu. Komentářová literatura uvádí, že nejčastěji půjde o případ, kdy žalovaný (již v pozici povinného) pod tíhou vykonatelného rozhodnutí nalézacího (odvolacího) soudu zaplatí dluh, aby se vyhnul exekuci, a teprve později řízení obživne v důsledku rozhodnutí Nejvyššího soudu z důvodů, které uplatnil jako dovolatel. Pak musí být spor dořešen a nelze jej ukončit zpětvzetím žaloby ze strany žalobce, kterému pro tu chvíli vzniklo bezdůvodné obohacení ve výši zaplacené částky (k tomu srov. JIRSA, J. a kol. *Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha II. § 79 - 180 občanského soudního řádu.* 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 111 s.).
11. Uvedená situace nastala v posuzovaném případě. Rozhodnutí obecných soudů byla původně pravomocná dnem 7. 10. 2019. Podle tvrzení žalobkyně ve dnech 2. 1. 2019 a 3. 11. 2019 žalovaný odstranil estetické vady (žalovaný uvádí dny 1. a 2. 11. 2019). Dne 26. 5. 2021 byl vydán shora uvedený rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 32 Cdo 3915/2019 – 865. Návrh na částečné zpětvzetí žaloby byl podán dne 11. 11. 2021. Soud I. stupně tak měl rozhodovat právě v režimu § 96 odst. 6 o. s. ř. a takovéto částečné zpětvzetí označit za neúčinné. Protože tak neučinil, je jeho rozhodnutí

v tomto směru chybné a v tomto směru neobstojí ani jeho poukaz na zásadu hospodárnosti řízení a požadavek právní jistoty, a to zejména za situace, kdy žalovaný vyslovil s částečným zpětvzetím žaloby svůj zásadní nesouhlas. Zákonná dikce § 96 odst. 6 o. s. ř. je v tomto směru jednoznačná a jiný postup neumožňuje.

12. Odvolací soud proto naznal splnění podmínek pro změnu usnesení soudu I. stupně ve znění opravného usnesení a postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve spojení s § 96 odst. 6 o. s. ř. a § 211 o. s. ř. rozhodl tak, jak vyplývá z výrokové části tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 1. července 2022

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu